

Med en strafferamme på 2 år i § 59, stk. 3, vil der efter bestemmelserne om strafforhøjelse i straffeloven under særdeles skærpende omstændigheder kunne idømmes 3 års fængsel for menneskesmugling, dvs. det dobbelte af den hidtil længste straf, der er idømt efter den gældende bestemmelse.

Danmark vil samtidig hermed i international sammenhæng understrege sin vilje til at bekæmpe den organiserede menneskesmugling.

Indenrigsministeriet vil løbende nøje følge udviklingen og i forbindelse hermed overveje, om det vil være nødvendigt at forhøje strafferammen yderligere.

Viser der sig på et senere tidspunkt behov herfor, vil det kunne overvejes at indsætte en bestemmelse herom i straffeloven, således som det tidligere er gjort for så vidt angår narkotika- og skatte- og afgiftslovgivningen (straffelovens § 191 og § 289).

Justitsministeriet har oplyst, at man er indstillet på – i lyset af udviklingen på området – i samarbejde med Indenrigsministeriet at overveje behovet for yderligere forhøjelser af strafferammen.

En indsættelse af en særlig bestemmelse i straffeloven må i øvrigt som udgangspunkt forudsætte en nærmere udredning af behovet samt en mere principiel stillingtagen, også set i relation til spørgsmålet om eventuelt at gennemføre tilsvarende straffelovsbestemmelser på andre særlovsområder, f.eks. på miljøområdet.

Det foreslås endvidere at indføre en adgang til at straffe den, der for vindings skyld bistår en udlænding med at indrejse til et andet land, hvor udlændingen vil blive afvist eller tilbagesendt.

Bestemmelsen giver således mulighed for at straffe menneskesmugling til andre lande end Danmark og skal ses i lyset af behovet for et stigende internationalt samarbejde om bekæmpelse af organiseret menneskesmugling. Der henvises herom nærmere til bemærkningerne til forslagens § 1, nr. 33.

7. Straffafkortning

Efter straffelovens § 86 skal der ske afkortning i en idømt straf, når den dømte har været anholdt, varetægtsfængslet eller indlagt til mentalundersøgelse.

Bestemmelsen gælder imidlertid ikke, når der har været tale om frihedsberøvelse efter bestemmelserne i udlændingelovens § 36.

Som det fremgår af Delbetænkning II om effektivisering af asylsagsbehandlingen (Betænkning nr. 1265/94), side 90, har der i Udvalget vedrørende effektivisering af asylsagsbehandlingen (Per Sørensen-udvalget) været rejst spørgsmål om, hvorvidt frihedsberøvelser, der iværksættes efter udlændingelovens § 36, stk. 2, 3. pkt., som følge af voldelig eller

truende adfærd over for personalet på et indkvarteringssted for udlændinge, bør medføre afkortning af den straf, som den frihedsberøvede eventuelt senere idømmes.

I betænkningen anføres på side 67, at udlændingelovens § 36, stk. 2, 3. pkt., der kun sjældent anvendes, kan sammenlignes med reglerne om varetægtsfængsling i retsplejeloven. Der kan således være tilfælde, hvor man i stedet anvender varetægtsfængslingsbestemmelsen i retsplejelovens § 762, idet forholdet er så groft, at der bør reageres over for udlændingen.

Udvalget fandt imidlertid ikke, at spørgsmålet er omfattet af udvalgets kommissorium. Udvalget har imidlertid over for Justitsministeriet peget på den nævnte problemstilling.

Justitsministeriet har meddelt Indenrigsministeriet, at man finder, at spørgsmålet om afkortning af idømt straf som følge af frihedsberøvelse efter bestemmelserne i udlændingeloven lovgivningsteknisk bør ske ved, at en bestemmelse herom indføres i udlændingeloven.

Indenrigsministeriet finder, at der – på samme måde som det er tilfældet i forbindelse med frihedsberøvelser inden for strafferetsplejen – bør ske afkortning i en idømt straf i tilfælde, hvor den dømte har været frihedsberøvet efter udlændingelovens § 36, stk. 2, 3. pkt., i forbindelse med en straffesag, idet frihedsberøvelse efter denne bestemmelse som ovenfor nævnt kan sammenlignes med varetægtsfængsling efter retsplejelovens bestemmelser.

En bestemmelse herom foreslås indsat i udlændingeloven som § 37 f, jf. forslagens § 1, nr. 18.

Endvidere foreslås det, at bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse for personer fra det tidligere Jugoslavien med midlertidig opholdstilladelse, jf. forslagens § 2, nr. 10.

8. Forsikring af asylansøgere og personer med midlertidig opholdstilladelse

8.1. Ansvarsforsikring for asylansøgere og personer med midlertidig opholdstilladelse

8.1.1. Den hidtidige forsikringsmæssige dækning af den omhandlede persongrupperes ansvar for erstatningspådragende adfærd

Det forhold, at en person opholder sig her i landet som asylansøger, indebærer ikke, at det offentlige har påtaget sig ansvaret for den pågældendes eventuelle skadevoldende handlinger.

Direktoratet for Udlændinge har derfor efter fast praksis i et betydeligt antal konkrete sager afvist at betale erstatning for skader forvoldt af asylansøgere eller personer med midlertidig opholdstilladelse.